Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 12 kwietnia 2018 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Cele – Bezpłatny przydział uprawnień – Uregulowanie krajowe opodatkowujące uprawnienia przeniesione i niewykorzystane

W sprawie C-302/17

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Krajský súd v Bratislave (sąd regionalny w Bratysławie, Słowacja) postanowieniem z dnia 15 lutego 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 24 maja 2017 r., w postępowaniu:

PPC Power a.s.

przeciwko

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky,

Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: C.G. Fernlund, prezes izby, J.C. Bonichot i E. Regan (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu PPC Power a.s. przez M. Škublę, advokát,

– w imieniu rządu słowackiego przez M. Kianičkę, działającego w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu Komisji Europejskiej przez J.F. Brakelanda, A. Tokára i A.C. Becker, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: słowacki.

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między PPC Power a.s. a Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty (urzędem podatkowym dla niektórych podatników, Słowacja) w przedmiocie zapłaty zaliczki na podatek od uprawnień do emisji gazów cieplarnianych przydzielonych bezpłatnie, które nie zostały wykorzystane lub zostały przeniesione.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Motywy 5 i 20 dyrektywy 2003/87 przewidują:

„(5) Wspólnota oraz jej państwa członkowskie uzgodniły, iż będą wspólnie spełniać swoje zobowiązania w celu zmniejszenia antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych na podstawie Protokołu z Kioto, zgodnie z decyzją [Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotyczącą zatwierdzenia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnego wykonania wynikających z niego zobowiązań (Dz.U. 2002, L 130, s. 1)]. Niniejsza dyrektywa ma na celu przyczynienie się do spełniania zobowiązań Wspólnoty Europejskiej oraz jej państw członkowskich bardziej skutecznie, przez skuteczny europejski obrót przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych, z najmniejszym możliwym zmniejszeniem rozwoju gospodarczego oraz zatrudnienia.

[…]

(20) Niniejsza dyrektywa będzie wspierała wykorzystanie bardziej energooszczędnych technologii, łącznie z produkcją energii cieplnej i elektrycznej w skojarzeniu, wytwarzającą mniej emisji na jednostkę wydajności, podczas gdy przyszła dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produkcji energii cieplnej i elektrycznej w skojarzeniu w oparciu o użyteczne zapotrzebowanie na ciepło na wewnętrznym rynku energetycznym w szczególności będzie propagować technologię produkcji energii cieplnej i elektrycznej w skojarzeniu”.

4 Artykuł 1 tej dyrektywy, zatytułowany „Definicje”, stanowi:

„Niniejsza dyrektywa ustanawia system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (zwany dalej »systemem wspólnotowym«) w celu wspierania zmniejszania emisji gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób”.

5 Artykuł 3 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Definicje”, przewiduje w lit. f):

„»operator« oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje instalację lub, w przypadku gdy tak jest przewidziane w ustawodawstwie krajowym, na którą została delegowana decyzyjna władza ekonomiczna nad technicznym funkcjonowaniem urządzenia”.

6 Zgodnie z art. 10 tej dyrektywy, zatytułowanym „Metoda rozdzielania”:

„Państwa członkowskie rozdzielają przynajmniej 95% przydziałów [uprawnień] wolnych od opłat na trzyletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2005 r. Na pięcioletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2008 r. państwa członkowskie rozdzielają przynajmniej 90% przydziałów [uprawnień] wolnych od opłat”.

Prawo słowackie

7 Ustawa nr 548/2010 zmieniła ustawę nr 595/2003 ustanawiającą podatek dochodowy, wprowadzając nowy podatek majątkowy od uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie podatnikowi na rachunek prowadzony w rejestrze uprawnień do emisji za lata 2011 i 2012.

8 Ustawa nr 548/2010 wprowadziła art. 51b, zatytułowany „Podatek od uprawnień do emisji”, który stanowił:

„(1) Do celów podatku od uprawnień do emisji:

a) »podatnik« oznacza uczestnika systemu handlu prowadzącego działalność określoną w przepisach szczególnych lub uczestniczącego w tym systemie wyłącznie przez część danego roku kalendarzowego,

b) »zarejestrowane uprawnienia do emisji« oznaczają uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych rozdzielone bezpłatnie i zarejestrowane zgodnie z przepisami szczególnymi na rzecz podatnika w danym roku kalendarzowym, włączając uprawnienia nabyte od innego podatnika w wyniku sprzedaży przedsiębiorstwa lub jego części, wniesienia niepieniężnego wkładu przedsiębiorstwa albo jego części, połączenia, przejęcia czy podziału spółek handlowych czy spółdzielni, które ten inny podatnik nabył bezpłatnie zgodnie z przepisami szczególnymi w danym roku kalendarzowym;

c) »uprawnienia wykorzystane« oznaczają uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych i jednostki poświadczonej redukcji emisji (CER), zwrócone na podstawie przepisów szczególnych przez podatnika w danym roku kalendarzowym;

d) »uprawnienia przeniesione« oznaczają uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych zarejestrowane na rzecz podatnika w danym roku kalendarzowym i przeniesione zgodnie z przepisami szczególnymi przez podatnika w tym samym roku kalendarzowym, z wyjątkiem uprawnień przenoszonych na innego podatnika w wyniku cesji przedsiębiorstwa lub jego części, wniesienia niepieniężnego wkładu przedsiębiorstwa albo jego części, połączenia, przejęcia lub podziału spółek handlowych czy spółdzielni; nie stanowi przeniesienia uprawnień cesja na zabezpieczenie uprawnień zarejestrowanych przez podatnika zobowiązanego do zapłaty podatku i ich przekazanie zwrotne przez podatnika będącego wierzycielem, o ile taka transakcja została wykonana między tymi samymi osobami, na taką samą liczbę i w stosunku do tych samych jednostek, nie później niż w dniu zwrotu uprawnień zarządcy rejestru zgodnie z przepisami szczególnymi w danym roku kalendarzowym;

e) »uprawnienia niewykorzystane w danym roku kalendarzowym« oznaczają uprawnienia do emisji zarejestrowane w danym roku kalendarzowym pomniejszone o uprawnienia wykorzystane w danym roku kalendarzowym, uprawnienia zaoszczędzone obliczone zgodnie z przepisami szczególnymi i uprawnienia przeniesione w danym roku kalendarzowym; za uprawnienia niewykorzystane nie są uznawane uprawnienia zarejestrowane w danym roku kalendarzowym przeniesione na innego podatnika w wyniku cesji przedsiębiorstwa lub jego części, wniesienia niepieniężnego wkładu przedsiębiorstwa albo jego części, połączenia, przejęcia czy podziału spółek handlowych czy spółdzielni.

(2) Opodatkowaniu podlegają uprawnienia do emisji zarejestrowane w latach 2011 i 2012.

(3) Podstawę opodatkowania uprawnień do emisji stanowi suma kwot wynikających z pomnożenia liczby uprawnień przeniesionych w każdym miesiącu kalendarzowym przez średnią cenę rynkową uprawnień do emisji w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym zostało dokonane ich przeniesienie, oraz kwoty wynikającej z pomnożenia niewykorzystanych uprawnień do emisji przez średnią cenę rynkową uprawnień w danym roku kalendarzowym.

[…]

(5) Stawka podatku wynosi 80% podstawy opodatkowania uprawnień do emisji obliczonej zgodnie z ust. 3 i 4.

[…]

(8) Za rok 2011 podatnik wpłaca co pół roku zaliczki na podatek od uprawnień do emisji w wysokości stanowiącej równowartość połowy przewidzianego podatku, w terminach do dnia 30 czerwca i do dnia 31 grudnia 2011 r. Przewidywany podatek jest obliczany przy zastosowaniu stawki określonej w ust. 5 do podlegającej opodatkowaniu wartości wynikającej z pomnożenia średniej ceny rynkowej uprawnień obowiązującej w 2010 r. przez liczbę uprawnień zarejestrowanych za rok 2011, pomniejszonej o liczbę uprawnień faktycznie wykorzystanych w 2010 r. i oszczędności wykorzystanych uprawnień do emisji obliczonej na podstawie odrębnego przepisu.

(9) Podatnik wpłaca co pół roku zaliczkę na podatek od uprawnień do emisji za rok 2012, stanowiący równowartość połowy wyliczonego zobowiązania podatkowego w stosunku do podatku zgłoszonego w zeznaniu podatkowym za rok 2011, w terminach do dnia 30 czerwca i 31 grudnia 2012 r.

[…]

(12) [Ministerstwo finansów Republiki Słowackiej] publikuje średnie ceny rynkowe uprawnień do emisji w każdym miesiącu i roku kalendarzowym na stronie internetowej ministerstwa”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

9 Republika Słowacka wprowadziła w swoim porządku prawnym podatek od uprawnień do emisji, który zaczął obowiązywać w dniu 1 stycznia 2011 r. Podstawą wymiaru tego podatku była albo wartość przeniesionych uprawnień do emisji, to jest uprawnienia zapisane podatnikowi przeniesione następnie przez tego ostatniego, albo wartość uprawnień niewykorzystanych, to jest uprawnienia, które nie zostały zwrócone celem pokrycia rzeczywistych emisji. Wartości uprawnień do emisji zarówno przeniesionych, jak i niewykorzystanych były ustalane według średniej ceny rynkowej uprawnień do emisji. Podatek za lata 2011 i 2012 był pobierany według stawki wynoszącej 80%.

10 Podatek ten był wymagalny w kolejnym roku, ale w trakcie danego roku gospodarczego należne były dwie zaliczki, obliczane na podstawie szacowanej kwoty obciążeń podatkowych.

11 Opodatkowanie to zostało zniesione w dniu 30 czerwca 2012 r.

12 PPC Power wniosło do urzędu podatkowego dla niektórych podatników o ustalenie w wysokości 0 EUR kwoty zaliczki na podatek, którą należało wpłacić za rok gospodarczy 2011. W uzasadnieniu swego wniosku skarżąca w postępowaniu głównym podniosła, że organ podatkowy był zobowiązany do niestosowania uregulowania krajowego z powodu jego niezgodności z prawem Unii.

13 Urząd podatkowy dla niektórych podatników oddalił ten wniosek i ustalił na 300 000 EUR kwotę zaliczki na podatek należnej od PPC Power za pierwsze półrocze roku 2011. PPC Power zapłaciło tę zaliczkę, wnosząc jednocześnie o jej zwrot ze względu na to, że opodatkowanie uprawnień do emisji jest sprzeczne z prawem Unii. Urząd podatkowy dla niektórych podatników oddalił ten wniosek o zwrot.

14 Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (dyrekcja administracji skarbowej Republiki Słowackiej) następnie oddaliła odwołanie wniesione przez skarżącą w postępowaniu głównym od decyzji oddalającej wydanej przez urząd podatkowy dla niektórych podatników. Inną decyzją urząd podatkowy dla niektórych podatników nakazał PPC Power zapłatę zaliczki na podatek w kwocie 300 000 EUR z tytułu drugiego półrocza roku 2011.

15 Skarżąca w postępowaniu głównym wniosła zatem dwie skargi do Krajský súd v Bratislave (sądu regionalnego w Bratysławie, Słowacja), skierowane z jednej strony na decyzję dyrekcji administracji skarbowej Republiki Słowackiej oddalającej wniosek o zwrot zaliczki na podatek za pierwsze półrocze roku 2011, a z drugiej strony na decyzję wydaną przez urząd podatkowy dla niektórych podatników, ustalającą kwotę zaliczki na podatek należnej za drugie półrocze roku 2011.

16 W tych okolicznościach Krajský súd v Bratislave (sąd regionalny w Bratysławie) postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy cele i zasady dyrektywy 2003/87 […], w szczególności (i) zmniejszanie emisji dzięki postępowi technologicznemu (art. 1 oraz motywy 2 i 20), (ii) utrzymanie rozwoju gospodarczego oraz zachowanie spójności rynku wewnętrznego i niezakłóconej konkurencji (motywy 5 i 7), (iii) zmniejszanie emisji gazów w efektywny pod względem kosztów i skuteczny gospodarczo sposób (art. 1), wymóg pewności prawnej dotyczący operatorów określonych w art. 3 lit. f), związany z faktem, że operatorzy zgodnie z art. 9 [dyrektywy 2003/87] mają prawo powoływać się na niezmienność krajowego planu rozdziału uprawnień przynajmniej na 18 miesięcy przed rozpoczęciem odpowiedniego okresu (to znaczy w odniesieniu do okresu od 2008 r. do 2012 r. przynajmniej od 30 czerwca 2006 r.), (iv) wymóg bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji (art. 10), (v) prawo osób określonych w art. 13 ust. 3 akapit drugi [dyrektywy 2003/87] do wydania im uprawnień do emisji w celu zastąpienia uprawnień znajdujących się w ich posiadaniu, których państwa członkowskie nie anulują zgodnie z art. 13 ust. 3 akapit pierwszy [dyrektywy 2003/87], należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu państwa członkowskiego, które nakłada na operatorów określonych w art. 3 lit. f) dyrektywy, podlegających opodatkowaniu na terytorium tego państwa członkowskiego, obowiązek zapłaty podatku szczególnego, (i) którego podstawę prawną stanowi okoliczność, że zarządzanie uprawnieniami do emisji (w przypadku ich niewykorzystania i sprzedaży) podlega opodatkowaniu, bez względu na to, czy operator osiągnie dochód z tego zarządzania, (ii) przy czym te uprawnienia do emisji zostały przydzielone tym operatorom w oparciu o krajowy plan rozdziału uprawnień, przedstawiony Komisji Europejskiej przez państwo członkowskie na lata 2008–2012 w myśl art. 9 dyrektywy [2003/87] (to znaczy, że został notyfikowany Komisji Europejskiej i państwom członkowskim zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy [2003/87] i nie został odrzucony przez Komisję Europejską zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy [2003/87]), który stanowi zgodnie z art. 10 dyrektywy 2003/87, że na pięcioletni okres rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2008 r. rozdziela się bezpłatnie 100% uprawnień do emisji (iv), przy czym stawka tego podatku wynosi 80% podstawy opodatkowania uprawnień do emisji określonej jako suma kwot wynikających z pomnożenia liczby uprawnień przeniesionych (sprzedanych) w każdym miesiącu kalendarzowym przez średnią cenę rynkową uprawnień obowiązującą w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym zostało dokonane ich przeniesienie, oraz kwoty wynikającej z pomnożenia liczby uprawnień niewykorzystanych przez średnią cenę rynkową uprawnień w danym roku kalendarzowym, (v) przy czym średnie ceny rynkowe są obliczane jako zwykła średnia arytmetyczna cen ostatniej transakcji przeprowadzonej na giełdzie w ciągu dnia (to znaczy, że podatek nie zależy od ceny, za którą uprawnienia zostały faktycznie sprzedane)?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

17 Swoim pytaniem sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy dyrektywę 2003/87 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego, które przydzielone bezpłatnie uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych, sprzedane lub niewykorzystane przez przedsiębiorstwa objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, opodatkowuje w wysokości 80% wartości tych uprawnień.

18 Jak wynika z art. 1 dyrektywy 2003/87, dyrektywa ta ustanawia wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w celu wspierania zmniejszania emisji gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób.

19 Ponadto zgodnie z art. 10 dyrektywy 2003/87 państwa członkowskie rozdzielają przynajmniej 90% uprawnień wolnych od opłat na trzyletni okres rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2008 r.

20 Bezpłatny przydział uprawnień do emisji stanowi środek przejściowy mający na celu uniknięcie utraty konkurencyjności przedsiębiorstw z powodu ustanowienia systemu handlu uprawnieniami do emisji (zob. podobnie wyrok z dnia 17 października 2013 r., Iberdrola i in., C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11, i C-640/11, EU:C:2013:660, pkt 45).

21 Żaden z przepisów dyrektywy 2003/87 nie ogranicza wprawdzie wyraźnie prawa państw członkowskich do podejmowania środków mogących mieć wpływ na skutki gospodarcze wykorzystania tych uprawnień (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 października 2013 r., Iberdrola i in., C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11, i C-640/11, EU:C:2013:660, pkt 28; a także z dnia 26 lutego 2015 r., ŠKO-Energo, C-43/14, EU:C:2015:120, pkt 19).

22 Trybunał orzekł zatem, że państwa członkowskie mogą co do zasady regulować sposób, w jaki wartość uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie producentom jest przerzucana na konsumentów (wyroki: z dnia 17 października 2013 r., Iberdrola i in., C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11, i C-640/11, EU:C:2013:660, pkt 29; a także z dnia 26 lutego 2015 r., ŠKO-Energo, C-43/14, EU:C:2015:120, pkt 20).

23 Jednakże podjęcie takich środków nie może naruszać celów dyrektywy 2003/87 (wyroki: z dnia 17 października 2013 r., Iberdrola i in., C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11, i C-640/11, EU:C:2013:660, pkt 30; a także z dnia 26 lutego 2015 r., ŠKO-Energo, C-43/14, EU:C:2015:120, pkt 21).

24 W tym względzie należy podkreślić, że aby osiągnąć cel zmniejszenia emisji w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób, dyrektywa 2003/87 opiera się na ekonomicznej wartości uprawnień celem zachęcenia przedsiębiorstw do zmniejszania emisji i wprowadza w tym celu system handlu uprawnieniami do emisji. Przedsiębiorstwa mogą zatem korzystać z przyznanych im uprawnień do emisji lub je sprzedać, w zależności od ich wartości rynkowej i zysków, jakie mogłyby w ten sposób za nie otrzymać (zob. podobnie wyrok z dnia 17 października 2013 r., Iberdrola i in., C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11, i C-640/11, EU:C:2013:660, pkt 47, 49, a także 55).

25 Dla prawidłowego funkcjonowania tego systemu jest więc niezbędne, by obciążenie przez państwo członkowskie wartości ekonomicznej tych uprawnień do emisji nie prowadziło do osłabienia zachęty do zmniejszania emisji gazów cieplarnianych aż do jej całkowitego wyeliminowania (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 października 2013 r., Iberdrola i in., C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11, i C-640/11, EU:C:2013:660, pkt 58).

26 Z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi wynika, że rozpatrywany w postępowaniu głównym podatek słowacki obciąża w wysokości 80% wartość uprawnień do emisji gazów cieplarnianych przydzielonych bezpłatnie, które nie zostały wykorzystane lub które zostały sprzedane.

27 Eliminując w ten sposób niemal w całości wartość ekonomiczną uprawnień do emisji, podatek ten jest równoznaczny ze zniesieniem mechanizmów zachęcających, na których opiera się system handlu uprawnieniami do emisji, a w konsekwencji – z wyeliminowaniem zachęt zmierzających do promowania zmniejszania emisji gazów cieplarnianych. Tym samym przedsiębiorstwa pozbawione 80% wartości ekonomicznej uprawnień do emisji tracą prawie całą zachętę do inwestowania w środki zmniejszenia ich emisji, które pozwalają im na wyciągnięcie korzyści za sprzedaży niewykorzystanych uprawnień.

28 Należy zatem stwierdzić, że opodatkowanie to powoduje neutralizację zasady bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, przewidzianej w art. 10 dyrektywy 2003/87, i naruszenie celów tej dyrektywy.

29 Stąd na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że dyrektywę 2003/87 należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego, które przydzielone bezpłatnie uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych, sprzedane lub niewykorzystane przez przedsiębiorstwa objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, opodatkowuje w wysokości 80% wartości tych uprawnień.

W przedmiocie kosztów

30 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

Dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego, które przydzielone bezpłatnie uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych, sprzedane lub niewykorzystane przez przedsiębiorstwa objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, opodatkowuje w wysokości 80% wartości tych uprawnień.

Podpisy